

opusdei.org

Prelatens brev (juni 2008)

“Lära känna, erfara, leva, vittna: i dessa fyra ord kan de kristnas gensvar till Guds kärlek sammanfattas.”

Umgänget med Gud, en Gud med en Faders hjärta är ledtråd för månads brev av Opus Deis prelat.

2008-06-07

Mina kära, må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Nu när jag skriver till er i början av denna juni månad fylls mitt hjärta av behovet att tacka Gud på nytt för alla hans gåvor. Kristi kropps och blods högtid, då jag kvällen innan prästvigde trettiosex diakoner i prelaturen Opus Dei; Jesu allra heligaste Hjärtas högtid, för två dagar sedan; och igår, lördag, högtiden av Jungfru Marie besök, är uppmaningar till att utöka vår tacksamhet till vår Återlösare, från vars öppnade hjärta på korset allt gott når oss. Vår tacksamhet riktas också till Jungfru Maria, en ***härlig och fruktbar kanal*** – som den helige Josemaría uttryckte sig – varigenom alla nådegåvor från himlen når oss. Jag vänder mig till hennes obefläckade Hjärta – igår var det hennes liturgiska minne även om det inte firades i år – och ber henne om att göra oss delaktiga av sin finkänsla så att vi dag för dag lär oss att umgås mer och bättre med de tre personerna i Gud. Hur vänder du dig

uttryckligen till Gud Fader, Gud Son och Gud Helige Ande?

Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis,^[1] jublande skall ni ösa vatten ur räddningens källor. Dessa ord från profeten Jesaja har gett upphov till namnet på den encyklika varigenom påven Pius XII ihågkom det första hundraårsjubileet av utbredandet av Jesu allra heligaste Hjärtas högtid till den universella kyrkan. Med tanke på detta dokument skriver Benedikt XVI att **Återlösarens öppnade sida är den källa som encyklikan *Haurietis aquas* inbjuder oss att vända oss till: vi bör vända oss till denna källa för att få sann kunskap om Jesus Kristus och erfara hans kärlek på djupet.**^[2]

Jag har varit vittne till hur den helige Josemaría alltid hyste en mycket stor vördnad till Jesu allra heligaste Hjärta. Den hade fötts i hans själ som

barn och under årens lopp slog den djupare rötter i hans inre liv och i hans omfattande troskunskap. I svåra stunder för Kyrkan – även för denna *lilla del*, Verket – vigde han Opus Dei till Återlösarens allra heligaste Hjärta. Senare, när man såg ner på denna kraftfulla andaktsform i vissa kretsar, försvarade han den med lidelsefull kärlek och teologiskt djup, såsom en av hans predikningar i *När Kristus går förbi* visar.[3] Han tog sin tillflykt till detta barmhärtiga hjärta, och på detta sätt kunde han, trots alla de svårigheter som uppstod, fortsätta framåt med den frid och glädje som världen inte kan ge.[4]

Han betänkte den enorma rikedom ***som döljer sig bakom orden ”Jesu hjärta”. När vi talar om en människas hjärta***– underströk han –, ***hänför vi oss inte bara till hennes känslor, utan till hela personen, som tycker om, älskar***

och umgås med andra. Den heliga Skrift använder sig av just detta mänskliga uttryckssätt för att vi skall förstå de saker som hänför sig till Gud. Våra tankar, ord och gärningar sammanfattas och uttrycks i hjärtat, i vilket de har sitt ursprung och grund.^[5] *Deus caritas est*^[6], Gud är kärlek. På grund av sin oändliga kärlek sände Gud Fader sin enfödde Son till världen, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.

^[7] På grund av en lika oändlig kärlek inkarnerades Jesus Kristus i Jungfru Marias sköte, vistades i en oansenlig del av vår jord, arbetade som oss, led och njöt som vi och slutligen dog på korsets stam som ett frivilligt offer för att friköpa oss från våra synder. På grund av denna kärlek gav han oss sin moder som vår moder under ångesten på Golgata. Efter uppståndelsen och himmelfärden sände han av kärlek, tillsammans med Fadern, den helige Ande,

förutom att han stannade kvar hos oss i Eukaristins allra heligaste sakrament: med sin kropp och sitt blod, med sin själ och sin gudom, bliven livets bröd, näring för våra själar och våra kroppar, borgen och frö till uppståndelsen i härlighet som också vi väntar på. Hjälparen, Faderns och Sonens kärlek, visar oss genom sin verksamma nåd hur vi ständigt kan vandra på helighetens väg.

Vördnaden till Jesu Hjärta är en pressande inbjudan till att betänka och tacka för vår tros centrala mysterier: vi ***upptäcker att Guds kärlek till oss är säker och hans självutgivelse till oss äkta. När vi uppmuntrar till vördnad för Jesu hjärta, är detta inte något annat än en uppmaning till fullständig hängivelse, med allt det vi är – vår själ, våra känslor, våra tankar, våra ord och våra gärningar, våra mödor och glädjeämnen – till***

*personen Jesus. Den sanna
vördnaden för Jesu hjärta består i
att känna Gud och att känna oss
själva, att betrakta Jesus och ta
sin tillflykt till honom, som
förmänar, undervisar och leder
oss. Det finns ingen ytlighet i
denna fromhetsövning, annat än i
den utsträckning den enskilde på
grund av egen oförmåga inte
lyckas förstå den inkarnerade
Gudens sanna väsen.*[8] Tycker vi
om denna samvetsrannsakan, att
dagligen se oss själva i Herren?

Kulten av Jesu Hjärta är Kyrkans
svar på den heliga Treenighetens
oändliga kärlek till sina skapade
varelser. Den helige Fadern
framlägger att denna kult **samtidigt
är innehållet i varje sann kristen
andlighet och andaktsform. Det är
därför viktigt att understryka att
grunden för denna andaktsform är
lika gammal som kristendomen.**[9]
Av denna anledning inbjuder han

katoliker att öppna sig för Guds och hans kärleks mysterium och låta sig omvandlas av honom.[10] Han föreslår oss att vända oss till denna källa för att nå en sann kunskap om Jesus Kristus och erfara hans kärlek på djupet. På detta sätt kan vi bättre förstå vad det innebär att *lära känna* Guds kärlek i Jesus Kristus, *erfara* den genom att ha vår blick fäst i honom, ända tills vi helt *lever* av erfarenheten av denna kärlek, för att kunna *vittna* om den till andra.[11]

Lära känna, erfara, leva, vittna: i dessa fyra ord kan de kristnas gensvar till Guds kärlek sammanfattas. De får mig att tänka på dessa andra *etapper* i det kristna livet som den helige Josemaría beskrev från början av hans uppdrag som grundare och som han outtröttligt rekommenderade. ***I detta försök att identifiera sig med Kristus, beskrev han, har jag urskilt***

fyra olika steg: att söka Honom, att finna Honom, att umgås med Honom, att älska Honom. Kanske inser ni att ni befinner er i den första etappen. Sök Honom då med hunger, sök Honom i ert eget inre, av alla era krafter. Om ni handlar med denna uthållighet, vågar jag garantera att ni redan har träffat Honom och att ni börjat umgås med Honom och älska Honom, och att ha ert hemland i himlen.[12]

Låt oss därför först söka Kristus en dag efter den andra, med hunger och törst efter att vara tillsammans med honom: *Som hjorten längtar till bäckens vatten, så längtar jag till dig, o Gud.*[13] Låt oss därför sköta om de kristna fromhetsgärningar med vilka vi försöker foga ihop varje dag, särskilt den heliga Mässan och bönen, såväl den stilla bönen som muntliga böner. Låt oss anropa jungfru Marias, skyddsänglarnas och de heligas förbön som redan gläder

sig i Gud. Låt oss vända oss energiskt till den helige Josemaría, som med sitt ord och sitt föredöme har lärt oss och flera tusentals andra personer att vandra på vägen av familjärt umgänge med Gud i det vanliga livet.

Denna uthålliga ansträngning att umgås med vår Herre, även när vi känner oss torra och utan lust, kommer att leda oss till att *erfara* hans närvaro bland oss. Jag talar självfallet inte om något märkbart med sinnena utan snarare om en säkerhet som föds genom tron som den helige Ande ingjuter i själen, säkerheten att vi verkligen är den heliga Treenighetens tempel genom nåden, att vi finns till *in Christo Iesu*, som den helige Paulus skriver otaliga gånger. På detta sätt, *stå fasta och var stadigt rotade i honom, så att ni tillsammans med alla de heliga förmår fatta bredden och längden och höjden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all*

*kunskap, tills hela Guds fullhet
uppfyller er.[14]*

Påven bekräftar att erfarenhet och kunskap inte går att skilja från varandra: de har ett inbördes förhållande. Dessutom är det lämpligt att framhålla att en äkta kunskap om Guds kärlek endast är möjlig i sammanhanget av en inställning av ödmjuk bön och generös tillgänglighet.[15] På detta sätt kommer vi att *leva* av Kristus, dvs. hänföra alla sysslor och stunder till honom, göra allt endast för att behaga honom, tömma oss på oss själva så att Herren kan leva i oss. Detta är den erfarenhet av tron som Paulus hade då han skrev: *jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig. Så långt jag ännu lever här i världen, lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig.[16]*

Med vilken kraft fick inte dessa inspirerade ord liv i den helige Josemaría!***Om vi är trogna Jesus Kristus***– skrev han –***kommer hans liv att på något sätt upprepas i allas våra liv, såväl i fråga om den inre processen – helgandet – som i det yttre uppträdandet.***[17] Och vid ett annat tillfälle: ***Du såg mycket allvarligt på mig ... men till slut förstod du mig, då jag förklarade: ”Jag vill återge Kristi liv i Guds barn genom att få dem att meditera över det, så att de kan handla som honom och bara tala om honom.”***[18]

Om vi varje dag anstränger oss att vara kvar i Kristus och hämta vår näring från Kristus, kommer vår tro nödvändigtvis att omvandlas till apostolat: vi kommer att vittna om Herren med gärningar och med ord, med hela vår existens. Som en konsekvens kommer många personer att känna sig dragna av

Jesus trots – eller rättare sagt genom – vår personliga kamp, bestående av framgångar och av nederlag, vilka vi kommer att kunna omvandla till triumf om vi ångerfullt vänder oss till Guds barmhärtighet för att börja om på nytt. ***Om vi älskar Gud, om vi är ödmjuka, om vi är uthålliga och ihärdiga i vår kamp, kommer dessa nederlag inte att bli särskilt allvarliga. Vi kommer nämligen även att segra, och segrarna skall vara ärorika i Guds ögon. Om vi handlar med rätta avsikter och vill göra Guds vilja, om vi alltid räknar med hans nåd och vår egen intighet, skall det för oss aldrig finnas några nederlag.***^[19] Vilken daglig iver att verka apostoliskt finns det under vår dag?

Låt oss med generös kraft upprätthålla umgänget med Jesus Kristus, och låt oss anstränga oss att föra många människor till honom. Låt oss vända oss till den helige

Josemarías förbön, som är så mäktig inför Herren, och så förbereda oss redan nu för hans högtid, den 26 juni. Låt oss få många personer att lära känna honom genom att framvisa vår grundares föredöme och lära för dem.

För två veckor sedan reste jag till Barcelona, och innan jag återvände bad jag i basilikan av Vår Fru av fångarnas befrielse tillsammans med alla er. Där bad jag Jungfru Maria att var och en av oss på vår vandring må göra den helige Petrus ord till sina, som vår Fader betraktade på djupet i denna stad före hans första resa till Rom, då han förberedde sig för att öppna upp för Opus Dei en juridisk fåra giltig i hela Kyrkan: *ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te*. [20] Vi har ju lämnat allt och följt dig. Denna mening har tagits med i evangeliet så att vi kristna förverkligar den i vårt uppträdande och viskar den i våra vänners öra,

eftersom man inte kan tjäna två herrar.[21] Det var lätt att be där inför Vår Fru av fångarnas befrielse tillsammans med hela Verket, som den helige Josemaría gjorde 1946 och vid andra tillfällen.

Innan jag avslutar vill jag påminna er att den 29 juni, de heliga Petrus och Paulus högtid, börjar det *paulinska* år som Benedikt XVI har sammankallat för att ihågkomma de två tusen år som gått sedan hednaapostelns födelse. För att bifalla den helige Faderns riktlinjer för firandet av detta tvåtusenåriga minne, föreslår jag er att bättre lära känna denne store Apostels liv och verk, ett av Verkets skyddshelgon, genom att läsa och på djupet betrakta *Apostlagärningarna* och Paulus skrifter. För alla kristna är den helige Paulus en fantastisk förebild för kärlek till Kristus, för trohet till kallelsen, för brinnande iver för själar. Låt oss be honom

särskilt om förbön för de andliga och apostoliska frukter av detta speciella år som tillägnats honom.

Med sin varmaste tillgivenhet
välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 juni 2008

[1] Jes 12:3.

[2] Benedikt XVI, Brev med
anledning av 50: e årsdagen av
encyklikan "Haurietis aquas", 15/5
2006.

[3] Jfr den helige Josemaría, predikan
"Jesu hjärta, källan till de kristnas
frid", 17/6 1966, i *När Kristus går
förbi*, nr 162ff.

[4] Jfr Joh 14:27.

[5] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 164.

[6] 1 Joh 4:8.

[7] Joh 3:16.

[8] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 164.

[9] Benedikt XVI, Brev med anledning av 50: e årsdagen av encyklikan "Haurietis aquas", 15/5 2006.

[10] *Ibid.* [11] *Ibid.* [12] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 300.

[13] Ps 42:2.

[14] Ef 3: 17-19.

[15] Benedikt XVI, Brev med anledning av 50: e årsdagen av encyklikan "Haurietis aquas", 15/5 2006.

[16] Gal 2:20.

[17] Den helige Josemaría, *Forja*, nr 418.

[18] *Ibid.*, nr 886.

[19] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 76.

[20] Matt 19:27.

[21] Jfr Matt 6:24.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-juni-2008/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-juni-2008/) (2026-02-23)